

det er det, jeg synes vi skulle tænke mest over, er EU-samarbejdet et meget skrøbeligt samarbejde, fordi det bygger på, at ingen af de 25 lande altid kan få deres vilje. Derfor er den forfatningstraktat, vi har, og som vi skal ratificere i alle 25 lande, jo et kompromis. Derfor kan man altid finde et hår i suppen, når der er tale om et kompromis.

Det er nok også der, hvor Dansk Folkeparti i hvert fald på lange stræk adskiller sig fra Venstre, for i Venstre har vi altid været indstillet på politisk at gå på kompromis. Men det er klart, at det også betyder, at man ikke kan få sin vilje hele vejen igennem, så det er en tid til eftertænk-somhed også i befolkningen rundtomkring, for nej et viser altså, hvor skrøbeligt det er.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, at fru Charlotte Antonsen fortsætter, hvor fru Charlotte Antonsen slap, ved overhovedet ikke at give noget klart svar. Det synes jeg er ærgerligt.

Nu snakker man om et kompromis. Hvorfor var regeringen ikke villig til at indgå et kompromis i forbindelse med Dansk Folkepartis beslutningsforslag om at husstandsomdele EU-forfatningen, når vi nu får prisen så langt ned? Der var man slet ikke villig til at indgå et kompromis. Der afviste man det blankt.

Så kunne jeg godt tænke mig at spørge om en anden ting, som fru Charlotte Antonsen også er blevet spurgt om, men ikke har svaret på endnu: Er det ikke rigtigt, at arbejdsløsheden er langt højere i eurolandene end i de EU-lande, der står uden for euroen? Er det ikke korrekt? Er det ikke fuldstændig korrekt?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

De lande, hvor væksten er meget, meget stærk og hurtigt i øjeblikket i Europa, er de nye medlemslande i EU, og det er de tidligere kommunistiske lande, som nu har indført markedsøkonomi. De er kommet med i EU, og så har de pludselig fået et helt anderledes stort åbent marked til at afsætte deres produkter på, altså til at handle. Derfor ser man en meget stor velstandsstigning i de lande.

Hvad angår husstandsomdelingen: Som vi talte om kort i forbindelse med forslaget før, ønsker regeringen og har gennemført en frivillig husstandsomdeling. Alle, der ønsker traktaten, kan få den.

Dansk Folkeparti har i øvrigt så travlt med at sige: Hvad nu hvis. Jamen hvad vil Dansk Folkeparti i stedet for at sige ja til Nicetraktaten? Hvad er alternativet for Dansk Folkeparti til at sige ja til den traktat, vi nu kender?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det, der jo er baggrunden for denne debat, er vores erindring om, hvad der skete for 13 år siden. Da stemte danskerne nej til Maastrichttraktaten. Så fik de at vide mere eller mindre direkte, at de havde stemt forkert, og så skulle de stemme om. Så fik vi altså slumpet et ja igennem i 1993. Det er jo denne uvederhæftighed, som er det virkelig betænkelige.

Hr. Jesper Langballe, der somme tider siger noget fornuftigt, citerede forleden, da vi gik til Christiansborg efter Hollands nej, Grundtvigs ord fra 1832: Det er Europas folkeånd, der vågner. Det mener jeg er en meget præcis beskrivelse af, hvad der sker. Det er befolkningerne, der imod deres politikere siger nej til noget, som de kan se er en dødelig trussel imod Europa. Så er problemet stadig væk politikerne, for politikerne vil ikke respektere det nej, folket siger.

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen, hvordan hun i fuldt alvor kan sige, at det er et problem, at der stemmes nej. Det er jo ensbetydende med at sige, at det overhovedet er et problem, at der stemmes.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Søren Krarup går 13 år tilbage. Det, jeg har forsøgt at komme ind på her i dag, og som vi burde beskæftige os lidt mere med, er, hvad der skete i Europa for 50 år siden og før den tid. Er EU ikke svaret på de stridigheder, der har været i Europa op gennem det forrige århundrede, hvor vi har haft krige, hvor vi også har haft økonomiske krige? Kunne jeg ikke få svar på det?

Nu er der så endnu en fra Dansk Folkeparti, der har meldt sig som spørger. Kunne hr. Søren Krarup så ikke kort sige, hvad det er, Nicetraktaten gør bedre? For hvis der bliver stemt nej til denne her traktat, har vi jo altså stadig væk en traktat, og der har jeg forstået, at den respekterer Dansk Folkeparti. Men på hvilke punkter er Nicetraktaten en fordel?

Er det, der lægges op til med den nye forfatningstraktat, ikke netop meget mere enkelt, meget mere ubureaukratisk, meget mere åbent?